

Advent 2.s.i advent

Et nyt kirkeår er begyndt, og vi står nu midt i adventstiden. Selvom dagene er korte og mørke, har dagene forventningslys. Advent betyder "komme" og henviser til den højtid, vi snart skal fejre. Det er snart jul, hvor vi skal fejre Jesu fødsel.

De bibelske læsninger, som hører adventstidens gudstjenester til, er præget af de gammeltestamentlige læsninger fra profeten Esajas. Disse gamle profetord, som vi hører i kirken, varsler, hvad bliver opfyldt og sker ved Jesu fødsel og komme til jord. De udfolder i et poetisk sprog og med stærke billeder et kraftfuldt håb: Guds søn er den nye, grønne kvist på den gamle stub. Han bringer fred og forsoning til verden. Han får ørkenen til at blomstre, og han styrker de svage hænder og kraftsløse knæ. Guds søn bringer fred og håb til en mørk verden og en hård jord.

Hvad angår de nytestamentlige læsninger, evangelierne, er der også i disse tekster et fokus på advent og en forventning til det, som skal komme. På søndag er evangelielæsningen en af Jesu mere kendte lignelser, lignelsen om de ti brudepiger (Matt 25,1-13). Denne lignelse om himmeriget fortæller om henholdsvis de fem kloge og de fem uforstandige brudepiger. Alle ti venter på brudgommen. Når brudgommen kommer, skal festen begynde. Men hans ankomst lader vente på sig, og de ti brudejomfruer falder i søvn. Da brudgommen endelig dukker op, viser det sig imidlertid, at kun fem af pigerne kan tænde lys for ham. De fem andre har glemt at købe olie til deres lamper, og de må således nu først skaffe sig noget olie. Det betyder, at de kommer for sent tilbage til at kunne følge brudgommen ind i bryllupssalen, hvor festen står. Jesus slutter derpå lignelsen med de formanende ord: Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.

Vi har således til opgave at våge og vente som de fem kloge brudejomfruer med olie i lamperne. Det at våge og at vente kræver opmærksomhed og forberedelse. Det er ikke nok at stå med lamperne i hånden, hvis man ikke også har undersøgt, om de kan tændes. Jesus understreger dermed, hvordan det at vente på nogen eller noget ikke er noget statisk og inaktivt. Det er ikke nok bare at stå med hænderne i lommen eller grave sine talenter ned i jorden.

At våge og at være årvågen betyder, at man er rettet mod noget andet og mere end sig selv. Heri ligger den indrømmelse, at man ikke selv er centrum i verden. Der er nogen, der er større end én selv, og der er noget i vente, som bribringer ens liv en fylde, som man hverken selv eller noget menneskeligt fællesskab egenhændigt kan skabe.

At våge og at være årvågen er at leve ud af en forståelse af sit liv som et liv i forhold til andre. Det er imidlertid lettere sagt end gjort. Vi har let ved at falde i søvne som de ti brudejomfruer, og vi glemmer let som de fem olien. Men det er Jesu fordring til os. Vi skal våge og vente, vente og leve med håb og i tillid til Gud.

Et af de steder, jeg holder meget af i Det gamle Testamente, er begyndelsen af kapitel 3 i Højsangen, et kærlighedsskrift. Her kan man læse om en kvinde, som går omkring i byens gader. Hun leder efter sin kæreste. Hun søger efter ham og spørger andre folk, om de har set ham. Hun vandrer omkring i byen, men hun kan ikke finde ham. Men pludselig står han frem foran hende, og hun skynder sig at få ham med hjem. Digteren formaner da: "Væk ikke kærligheden, væk den ikke til live, før den selv vil!" eller som de samme

ord lød i en tidligere oversættelse: "Gør ikke kærligheden uro, væk den ikke, før den ønsker det selv!" Det er sand formulering. Vi skal ikke gøre kærligheden uro, vi kan ikke med hverken magt eller flid selv vække kærligheden, men advent er håbet om, at kærligheden netop møder os i julen. Gud kommer os i møde julenat i Betlehem. Hans søn er brudgommen, barnet i krybben, rosen, som skal skyde af den frosne jord.

Af Elof Westergaard